

PHẦN 9

Sáng hôm sau, gặp nhau tại công ty, Quế Minh thấy Phi Vũ rất lạ. Anh dường như hồ hững với cô Quế Minh ngạc nhiên hỏi:

- Anh không khỏe sao Phi Vũ?

Không ngược lên nhìn, Phi Vũ trả lời qua loa:

- Anh không sao!

- Giám đốc vào chưa anh?

Hất mặt về phía cầu thang Phi Vũ đáp cộc lốc:

- Lên trên ấy mới biết.

Tròn mắt nhìn anh, Quế Minh hỏi nhú mào:

- Anh làm sao vậy?

- Câu ấy anh hỏi em mới đúng.

- Sao hả, anh muốn gây sự với em à?

Phi Vũ quay lưng định bỏ đi, thì Quế Minh lại nói:

- Làm em quê nha! Quê là khó huề lắm đó.

Nhưng Phi Vũ bỏ đi nhanh lên cầu thang. Mặc dù chưa hiểu điều gì, nhưng Quế Minh cũng cảm thấy bị chạm tự ái, cô giận dỗi đi lên phòng mình.

Giám đốc đã có mặt tự lúc nào, Quế Minh định nói gì đó, nhưng ông Thiện Tân đã nói trước:

- Tuần này con có thể tạm nghỉ một tuần để thăm sóc cho mẹ.

Quế Minh hiểu ý ông. Nên cô nói để ông khỏi bận tâm:

- Chuyện này cha khỏi lo. Con sợ người ta đàm tiếu.

Ông Thiện Tân thấy nhân lúc chẳng có ai, ông trao cho Quế Minh chìa khóa nhà rồi nói:

- Hãy đưa mẹ con về căn nhà này mà tịnh dưỡng.

Quế Minh nhìn thấy ông lo lắng.

- Nhưng mà...

Đưa cho cô xấp hồ sơ ông lại nói:

- Đây là chủ quyền nhà và một số giấy tờ có liên quan con nên cất giữ.

Biết không thể từ chối. Quế Minh cầm lấy:

- Con xin cảm ơn cha.

- Kìa, sao con lại nói vậy? Con là con của ta mà.

Quế Minh lo lắng:

- Nhưng con ngại cha sẽ gặp rắc rối!

Ông vội trấn an:

- Con đừng lo. Cha sẽ có cách. Việc cha tìm gặp con chúng ta đừng vội công khai rõ chưa. Hãy làm việc bình thường.

- Vâng, con hiểu!

- Bây giờ cha bận đi họp con ở đây có thể giải quyết mọi chuyện.

- Vâng ạ!

Ông Thiện Tân đi rồi, Quế Minh lần mò mở hồ sơ ra xem. Cô vô cùng sửng sốt. Khi đọc dòng chữ chủ hộ là Nguyễn Thị Quế Minh. Cô hiểu tất cả. Từ nay mẹ con cô được sống gần nhau trong một căn nhà. Mãi lo suy nghĩ Quế Minh đâu hay Phi Vũ đã có mặt từ nãy giờ. Anh lên tiếng:

- Giám đốc nhờ tôi nói lại với em là hãy thay ông mà giải quyết mọi vấn đề.

Nhớ lại thái độ của anh lúc nãy Quế Minh càng thấy giận hơn nên nói một cách khách sáo:

- Vậy hả?

Rồi tiếp tục nhìn vào xấp hồ sơ. Như không hề để ý đến anh và cũng lúc đó điện thoại của cô có tín hiệu:

- Alô! Quế Minh đây?

- Hoàng Huy nè!
- A, anh Huy! Có gì không anh.
- Anh muốn mời em và Hồng Thắm đi ăn trưa.
- Ăn trưa hả?
- Ừ. - Thật không? Quán nào?
- Quán cũ?
- Chỗ cũ hả? Vâng? Trưa anh đến rước em nhé?

Quế Minh cúp máy, vẫn ngồi lại chỗ cũ. Vẫn im lặng. Chịu không nổi thái độ thờ ơ của cô Phi Vũ lên tiếng:

- Nói đi, đêm qua em đi với ai vậy Quế Minh?

Thì ra anh ấy nhìn thấy Hoàng Huy chở mình vào bệnh viện. Đã giận càng thêm giận Quế Minh nhìn anh lắc đầu:

- Thì ra là vậy! Anh chưa bao giờ tin tưởng tôi và luôn theo dõi em chứ gì? Giờ anh biết rồi đó, em là một cô gái lẳng nhăng, anh nên quên em đi.

Thấy Quế Minh phản ứng mạnh Phi Vũ thật sự bối rối:

- Anh...

Đưa tay ngăn, Quế Minh không muốn nghe anh giải thích điều gì nên nói:

- Anh khỏi cần phải nói gì thêm nữa. Hãy xem như chúng ta chưa từng có gì với nhau cả.

Phi Vũ biết mình đã sai, đã xúc phạm đến cô dù chỉ là ý nghĩ anh ân hận vô cùng:

- Cho anh xin lỗi nghe Quế Minh!

Nhưng cô vẫn im lặng! Phi Vũ biết mình nói gì trong lúc này cũng đều vô nghĩa.

Đến trưa, có người chờ cô để đưa đi ăn cơm trưa. Phi Vũ buồn. Anh thật là ngốc ngếch mới để cho anh ta có cơ hội như vậy.

Đã bao lần Quế Minh bảo Hoàng Huy là anh kết nghĩa, nhưng Phi Vũ chẳng chịu để ý, để bây giờ phạm sai lầm lớn...

Phi Vũ đành âm ức đi ăn trưa cùng với mấy cô ở phòng tổng hợp. Muốn được yên mà mấy cô đâu nề tình. Xuân cứ mãi tra vấn:

- Sao hôm nay lại chịu hạ mình đi với tụi này vậy ông phó?

Phi Vũ chỉ lắc đầu rồi nói:

- Lâu lâu cũng cần khao mấy cô một bữa vậy mà.

Ngọc Hà thì nói, một cách chế giễu:

- Chẳng phải anh đang mượn tụi này để giải sầu sao hả?

Phi Vũ cười cười:

- Làm gì mà có!

Xuân nhìn Phi Vũ trân trân:

- Có thì nói thật đi! Tụi này còn có cách mà giúp đỡ.

Kim oanh lên tiếng mà chẳng chịu nhìn lên:

- Hồ đồ quá mắt người yêu như chơi!

Chẳng hiểu sao Phi Vũ nói:

- Tôi biết rồi và đã xin lỗi rồi.

Kim Oanh biểu môi:

- Chẳng có thành ý chút nào?

Xuân xen vào:

- Anh ấy đang buồn mi đừng có nói nữa được không?

- Mình chỉ hướng cho anh ấy một con đường thôi mà.

Ngọc Hà nhận xét:

- Quế Minh là người luôn coi trọng chữ tín, cho nên một khi bị xúc phạm thì khó mà làm lạnh lại.

Xuân chặt lưỡi:

- Tội mình biết làm cách gì để mà giúp anh đây chứ?

Kim Oanh lại nói:

- Tôi nghĩ chắc cũng không đến nỗi nào đâu, vì như chúng ta biết, Quế Minh là người biết trọng chữ phải. Cô ấy hiểu lí lẽ mà.

Mọi người đều đồng ý với ý kiến của Kim Oanh.

Xuân lại nói:

- Mấy hôm nay tôi thấy Quế Minh có gì đó rất là vui.

- Mình lại tưởng Phi Vũ cầu hôn nên cô ấy mới vui như vậy đó - Vậy thì không phải rồi.

Ngọc lại động viên Phi Vũ:

- Hay là anh nên chủ động tìm đến cô ấy mà xin hòa.

Xuân hưởng ứng:

- Coi như vì người yêu mình bị chịu thiệt thòi chút đỉnh thì đâu có sao?

Kim Oanh cũng gật gù:

- Phải đó, anh nên dùng thủ thuật "đẹp trai không bằng nói dai" đi. Nhất định sẽ thành công.

Xuân lại đưa ra nhận xét:

- Nhỏ ấy tuy cứng rắn bên ngoài thôi, chứ trong lòng mềm yếu lắm!

- Trong mềm ngoài cứng là của mấy bà mà.

Nhưng Phi Vũ lại nói một câu mà các cô không ngờ được:

- Các cô hãy để ý đến Minh Bằng đấy. Anh ta không đáng tin đâu.

Mọi người ngờ vực:

- Anh nói vậy có nghĩa là...

- Cậu ấy là tay chân đắc lực của mẹ con bà giám đốc đấy.

Kim Oanh à lên một tiếng:

- Hèn gì, hôm nọ tôi thấy bà Mỹ Lan nói chuyện gì đó với Minh Bằng rất lâu.

Phi Vũ đứng lên:

- Chúng ta về được rồi đó. Nghỉ ngơi và làm việc.

Xuân nói mát:

- Anh cũng nên tìm Quế Minh mà tỏ thể tâm tình đi. Đừng để tình yêu ấy đi vào ngõ cụt thì uổng lắm.

Mọi người cười ồ Phi Vũ cũng phải bật cười theo...

Hai hôm sau, Quế Minh đưa mẹ mình về nhà mới. Ông Thiện Tân rất cẩn thận, ông nhớ rất rõ những gì ngày xưa bà thích, đều làm sao bằng được để bà vui lòng.

Bà Ngọc Chi kêu lên:

- Nhà của ai mà trồng toàn là hoa Cúc vậy con?

Quế Minh tủm tỉm cười, cô tinh nghịch nói:

- Chẳng phải ngày xưa mẹ rất thích hoa Cúc vàng đó sao?

Mắt bà Ngọc Chi như trái dãi trên thảm hoa vàng:

- Màu vàng tinh khiết yêu thương. Ngày xưa cha con cũng thường tặng mẹ những đóa Cúc vàng đấy.

Quế Minh bá cổ mẹ, cô lắc lư cái đầu:

- Hôm nay cha không tặng cho mẹ từng đóa riêng lẻ mà bằng một tấm thảm vàng ươm.

Phi cười, bà Ngọc Chi nhìn con gái xưa tay:

- Thôi đừng đùa nữa con gái!

Quế Minh thôi không đùa nữa. Cô đưa mẹ vào phòng khách, ngồi lên ghế nệm êm ái Quế Minh cười khúc khích:

- Êm ái thật mẹ ạ!

Rồi cô nắm lấy cánh tay bà kéo ngồi xuống:

- Ngồi đi mẹ! Chị Thắm ngồi đi!

Điện thoại bàn reo, Quế Minh chạy đến:

- Alô! Quế Minh đây!

- Sao, con thấy có hài lòng không?

Quế Minh cười:

- Số một luôn đó cha. Nhưng mà mẹ cứ bảo là mình đang nằm mơ.

- Mẹ có hài lòng không vậy con?

Quế Minh nói nhỏ:

- Mẹ cần nhìn rằng tại sao cha lại phí tiền đến như vậy?

- Cha chỉ muốn bù đắp lại sự mất mát của hai mẹ con mà thôi.

Quế Minh lại lo lắng:

- Con chỉ vì...

Cắt ngang lời con, ông Thiện Tân khò lấp:

- Đừng ngại điều gì cả. Đến một lúc nào đó rồi con sẽ hiểu ra thôi.

- Vâng! Con hiểu rồi cha.

Ông Thiện Tân đã cúp máy Quế Minh sợ mẹ lại chất vấn nên vội nói với Thắm:

- Chị thấy anh Hoàng Huy thế nào?

Hơi ngẩng đầu lên Hồng Thắm hỏi lại:

- Em hỏi vậy là sao hả?

- Nghĩa là chị thấy anh ấy thế nào?

- Gặp nhau mới lần đầu ai mà biết được mà nói.

- Dường như anh ấy thích chị rồi đó.

Lắc đầu lia lia Hồng Thắm kêu lên:

- Ôi, em đừng đùa như vậy, biết được anh ấy sẽ cười cho?

- Em bảo đảm anh ấy sẽ thích chị cho mà xem.

Hồng Thắm dùng dằng:

- Thôi đừng nói vớ vẩn nữa em ạ! Dì tới giờ phải uống thuốc rồi.

Biết chị đang mắc cỡ nên Quế Minh thôi không đùa nữa. Hai mẹ con được tự do gần nhau thế này là tốt lắm rồi!

Sáng thứ hai, Quế Minh vào công ty, gặp Kim Oanh cô ta đã kêu lên:

- Quế Minh hôm nay xem ra tươi tắn quá vậy ta.

Quế Minh cười trả lại:

- Em vẫn bình thường thôi.

- Nhưng cô làm một người đau đến quặn thắt con tim đấy nhá!

- Chị lại nói đùa nữa rồi.

Xuân vừa vào cũng lên tiếng:

- Người ta bị đau tim rồi Quế Minh ơi!

Quế Minh hờn dỗi:

- Có liên quan gì đến em chứ?

Xuân vỗ lên vai cô:

- Nè, gì mà giận dai đến như vậy. Anh ấy nhớ em đến phát sốt lên luôn đó.

Quế Minh dùng dằng:

- Em hỏng thềm nói với mấy chị nữa đâu.

Quế Minh bỏ lên phòng mình. Cô gặp Phi Vũ đang khịt mũi. Anh ấy bị bệnh thật, cô quan tâm:

- Anh bệnh à?

Phi Vũ ngâng đầu lên:

- Chỉ bị nhảy mũi thôi.

- Hãy đi khám bệnh lấy thuốc uống.

Biết cô đã hết giận nên Phi Vũ nói lẫy:

- Chết là cùng chứ có gì phải ngại.

Hừm, người gì đâu mà ngang như cua. Thấy ghét, Quế Minh quay mặt đi!

- Nếu vậy thì thôi. Đâu ai thềm cản làm gì.

- Quế Minh! Vẫn còn giận anh sao?

Quế Minh nói như trách móc:

- Ai thềm giận làm gì cho mệt. Can hệ gì với nhau chứ?

- Cho anh xin lỗi đi mà. Anh đã hiểu rồi.

Quế Minh vắn vẹo:

- Hiểu mà hiểu gì cơ?

- Là anh sai, cho anh xin lỗi. Đừng giận anh nữa nghe em!

Quế Minh thở dài:

- Lúc này em còn rất nhiều việc để làm nên không còn thời gian đâu để mà giận anh đâu.

- Anh có thể giúp gì được cho em đây?

- Không cần đâu anh. Anh hãy để tâm vào công việc giúp giám đốc vậy là tốt rồi.

Phi Vũ gật gù:

- Nhưng cũng phải có em mới được.

Hai người đang nói chuyện thì ông Thiện Tân tiến đến:

- Nào, có gì mà coi bộ bàn xôm vậy?

Phi Vũ nhìn giám đốc, ông dường như cũng có điều gì đó rất lạ:

- Trong giám đốc có phần phần khởi đấy.

Quế Minh quay mặt đi. Cố tình không nhìn ông nhưng ông cũng nói tránh:

- Đạo này công ty liên tiếp đạt kết quả tốt.

Phi Vũ nói nhanh:

- Đó là nhờ có Quế Minh.

Ông Thiện Tân nhìn Phi Vũ:

- Có cả cậu nữa chứ!

Quế Minh xen vào:

- Giám đốc nói rất phải.

Một bàn tay vỗ làm sao kêu to bằng nhiều bàn tay.

Ông Thiện Tân lại nhìn hai người:

- Thì do cả hai người được chưa?

Ông lại nói:

- Phi Vũ! Cậu xuống phòng tổng hợp xem các cô đã làm xong chưa mang tất cả lên cho tôi.

Phi Vũ đi rồi, ông Thiện Tân hỏi Quế Minh:

- Sao rồi, tình hình mẹ con ra sao?

Quế Minh cần nhân:

- Mẹ cứ hay đòi về quê. Mẹ kêu ở đây buồn.

Trầm ngâm, ông Tân hiểu bà hơn ai hết. Ngồi không là một cực hình đối với bà ấy. Ông nhìn Quế Minh bảo:

- Con nên đưa mẹ con đi đây đó mua sắm cho khuây khỏa.

Quế Minh lại nói:

- Con muốn xin cho chị Thắm đi làm cha thấy sao?
- Vậy cũng tốt nhưng bỏ mẹ con ở nhà thì gay lắm đó con.
- Vậy biết làm sao chứ cha?

Ông Thiện Tân nhìn con gái yêu thương.

- Hay để cha mượn người giúp việc cho mẹ con.
- Vậy thì hay lắm. Nhưng sợ mẹ lại không chịu.
- Con đừng lo nhất định ta sẽ thuyết phục được mẹ.

Đưa cho cô chiếc hộp, ông nói như van xin:

Quế Minh! Con hãy nói mẹ đeo những đồ trang sức này nhé!

Mở ra xem Quế Minh như không tin vào mắt mình nữa. Cô kêu lên:

- Ôi, sao nhiều thế hả cha? Mẹ con...

Biết con gái muốn nói gì nên ông Thiện Tân cắt ngang:

- Cha biết mẹ con không đồng ý nên mới nhờ đến con đó.
- Chuyện này còn khó hơn việc về nhà mới nữa đó cha.
- Ừ, cha biết nhưng con cố gắng sẽ được mà. Còn cái này cho Hồng Thắm.
- Hà, chị Thắm cũng có nữa, cha diện ghê nha!

Ông Thiện Tân đứng lên, ông giục:

- Làm việc đi rồi về với mẹ.

Quế Minh chỉ mỉm cười rồi gật đầu.

... Tại nhà riêng, bà Mỹ Lan tức muốn điên lên khi biết ông Thiện Tân có tình ý với người đàn bà khác. Bà nghiến răng hậm hực.

- Giỏi lắm! Hừm muốn qua mặt bà sao?

Thấy mặt mẹ hằm hằm, Mỹ Hằng thấy lạ nên hỏi:

- Lại chuyện gì nữa vậy mẹ?
- Vậy mà không thấy ông lúc này lạ lắm sao?

Nhuộm mày, Mỹ Hằng trả lời một cách chọc tức:

- Thấy chứ, nhưng làm gì bây giờ. Biết cả cha cho Quê Minh một khối vàng to vậy nè!

Trợn mắt, bà Mỹ Lan kêu lên trong ngạc nhiên:

- Cho vàng con hồ li đó hả?

- Vâng!

Bà nhìn con gái nghi ngờ:

- Thấy chính xác không đó Mỹ Hằng úp mở.

- Tay, chân của mẹ vừa mới báo cho con đó.

Bà lảm bảm:

- Vậy là đúng rồi còn gì? Ông này quá lảm rồi. Mà này...

- Gì vậy mẹ?

- Đêm qua con và thằng Minh Bằng đi đâu mà khuya mới chịu về.

Ngoảnh mặt đi tránh cái nhìn của bà, Mỹ Hằng đáp nhỏ:

- Thì đi chơi chứ còn đi đâu. Rốt cuộc rồi cũng có người thương con thật lòng mà mẹ.

Cảm thấy lo bà nói:

- Nhưng mẹ thấy nó đâu có tương lai gì đâu. Con coi chừng khổ đời đó.

Phẩy tay cười tủm tỉm, Mỹ Hằng khoe:

- Anh ấy hiền lắm mà mẹ. Nhất định sẽ ở rể của nhà mình được đấy.

- Con chắc vậy lắm sao?

- Thì con có nhìn lầm người đâu mà mẹ lo.

Trả lời vấn đề bà Mỹ Lan nhìn con gái.

- Con để yên cho Quê Minh tự tung tự tác à?

Dẫu môi Mỹ Hằng đùn đẩy:

- Mẹ muốn thì ra kế hoạch đi. Con lười suy nghĩ lắm!

Bà lắm bằm:

- Lần này nhất định phải cho con đó một bài học mới được.

- Làm sao hả mẹ?

- Chưa nghĩ ra!

- Vậy thì mẹ suy nghĩ đi con vào ngủ đây.

Bà Mỹ Lan nhìn theo con gái cắn nhằn:

- Chỉ biết chơi với bời rồi ngủ thôi. Con với cái.

Điện thoại reo, bà nhắc máy:

- Alô. Mỹ Lan đây!

- Minh Bằng đây bà!

Giọng bà hỏi gắt lên:

- Có chuyện gì quan trọng không hả?

- Dạ, tôi đã biết được một tin rất quan trọng.

Bà Mỹ Lan giục:

- Tin quan trọng hả? Nói nhanh lên!

- Thì ra ông giám đốc mua nhà riêng cho Quế Minh.

- Cái gì?

Bà hét lên làm Minh Bằng giật cả mình:

- Xin bà hãy bình tĩnh. Chuyện này không thể nói to được đâu ạ!

Chợt hiểu bà nhẹ giọng:

- Căn nhà đó ở đâu?

- Dạ đường Hàm Nghi...

- Chính xác hay không?

- Dạ, chính xác trăm phần trăm. Vì tôi cũng đã lén theo họ đến đó.

Bà hấp tấp hỏi.

- Còn việc cho vàng nó có đúng không?
- Chính mắt tôi thấy ông ấy đưa cho Quế Minh mà.
- Vậy là chắc rồi!
- Nhưng mà...
- Gì mà ngập ngừng hả? Nói đại đi!

Minh Bằng lại ngại:

- Dường như căn nhà đó còn có thêm hai người một già một trẻ.

Bà nghiến răng:

- Ông ta thuê người để lo cho cô ta chứ còn gì?
- Chắc là như vậy. Giờ tính sao hả bà.

Thoáng chút suy nghĩ, bà Mỹ Lan căn dặn:

- Cậu không được để lộ chuyện. Càng không nên nói cho Mỹ Hằng nghe. Rõ chưa?

- Dạ rõ ạ!
- Ông ấy đâu?
- Dạ đang dùng cơm trưa với Phi Vũ, Quế Minh và các cô bên phòng tổng hợp.
- Được rồi, thôi cậu nghỉ đi, tôi đang bận.

Bà Mỹ Lan mím môi trong đầu bà thoáng một kế hoạch mới...

Buổi tối chẳng biết có chuyện gì mới Quế Minh điện cho mình gấp đến vậy. Chẳng kịp cùng người bạn uống hết li cà phê Hoàng Huy vội vã đi đến điếm hẹn.

Quế Minh đứng quay lưng ra mặt sông. Không hề hay anh đến:

- Quay mặt lại đây Quế Minh!

Giật mình đưa tay lau nhanh những giọt nước mắt, cô phụng phịu hờn dỗi:

- Làm em giật mình!

- Em khóc sao Quế Minh?

- Không có!

- Em đừng có giấu anh. Đôi mắt của em đã tố cáo em rồi.

Gượng cười, Quế Minh chống chế:

- Bụi vào mắt em thôi! Thở dài, Hoàng Huy thân tình đặt tay lên vai cô:

- Nếu có chuyện gì thì em hãy cho anh biết đi. Anh sẽ ra mặt giúp em.

Chớp chớp mắt, Quế Minh cố giấu:

- Em vẫn vui, không có gì đâu.

- Nếu không còn coi anh là anh của em thì em cứ giấu.

Biết anh đang giận mình. Nên Quế Minh cúi đầu nói nhỏ:

- Mỹ Hằng đã có thai với Phi Vũ!

Trợn mắt Hoàng Huy kêu lên:

- Hả, có thật vậy không?

- Thật.

Thằng này, anh phải cho nó bài học mới được.

Quế Minh ngăn:

- Đừng anh, mặc xác anh ta đi. Em không buồn nhiều đâu.

- Quế Minh! Em không giấu anh được đâu. Em đừng tỏ ra là cứng rắn nữa.

Quế Minh nói một cách dứt khoát:

- Vì cha, vì mẹ em sẽ cố gắng vượt qua.

- Có được không em?

- Em sẽ cố gắng!

Vỗ vỗ tay lên vai cô, Hoàng Huy động viên:

- Hãy cố lên nghe em!

Quế Minh đề nghị:

- Em khát nước, mình tìm quán uống đi anh!

Hoàng Huy đồng ý ngay:

- Xe em đâu!

- Em đi bằng xe ôm.

Hoàng Huy cười cười:

- Em gan thật đấy. Thôi lên xe anh đưa đi, tìm quán nào đó uống nước.

Quế Minh chột hỏi:

- Anh và chị Thẩm thế nào rồi hả?

- Em hỏi vậy là sao?

- Là hai người đi đến đâu rồi.

Hoàng Huy cười cười:

- Đến đâu là sao? Anh thấy Thẩm hiền lắm, em đừng ăn hiếp tội nghiệp.

- Vậy thì anh thương chị ấy giùm đi. Được không?

- Đừng đùa vậy mà Quế Minh.

- Em nói thật thôi?

Hoàng Huy cho xe dừng lại một quán rất đông khách:

- Vào đi em!

Nhưng Quế Minh vẫn đứng chờ anh, gọi xe rồi cùng vào luôn. Chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe tiếng của Mỹ Hằng vang lên:

- Anh có thấy không ? Cô ta có yêu anh đâu.

Hơi nhíu mày khi nhận ra Mỹ Hằng cùng Phi Vũ đang ngồi bên kia bàn. Hoàng Huy hậm hực, anh quắc mắt nhìn Phi Vũ:

- Thằng khốn nạn!

Mỹ Hằng Bất đứng lên.

- Anh vừa chửi ai thế?

- Chửi những thằng thấy trắng quên đen. Tham sang phụ khó.

Mỹ Hằng ném cái nhìn về phía Quế Minh cô mai mỉa:

- Sao anh không chửi những cô gái bay nhảy kia, hết cặp người này đến người khác chứ hả?

Hoàng Huy nổi giận thật sự:

- Cô muốn ám chỉ ai chứ!

Bất cười Mỹ Hằng khinh mặt:

- Tôi nói người đang đứng trước mặt anh đấy!

Quế Minh không thể chịu đựng được cảnh này, nên giục Hoàng Huy:

- Minh về thôi anh.

Thấy cũng không nên để Quế Minh chứng kiến cảnh này, nên anh nắm cội tay cô:

- Minh về thôi Quế Minh!

Mỹ Hằng còn nói với theo:

- Nếu có lòng tự trọng thì cô nên rời khỏi công ty của cha tôi đi. Đừng quơ cả người già đấy nhé!

Quế Minh trừng mắt nhìn Mỹ Hằng, rồi đến nhìn Phi Vũ, rồi quay mặt bước nhanh theo Hoàng Huy:

Buổi sáng, tại nhà riêng Hồng Thắm chạy ra mở cổng khi có tiếng keng:

- Dạ! Xin chào bà! Bà tìm ai ạ?

Bà Mỹ Lan đứng chống nạnh mặt hơi hếch lên:

- Tao muốn tìm chủ nhà này!

Hồng Thắm thấy bà này chẳng mấy hiền lành gì nên nói:

- Dạ, Bà chủ tôi không có ở nhà đâu ạ!

Bà Mỹ Lan nhìn sòng sọc. Vào nhà, bà nói giọng hách dịch:

- Có thật là mày không có nhà chứ?

Thấy Hồng Thắm lâu quá không vào, bà Ngọc Chi bước ra:

- Thắm à! sao lâu vậy con? Thắm lúng túng, hết nhìn người khách rồi nhìn bà Ngọc Chi, cô ấp úng:

- Dạ... con... con...

Bà Mỹ Lan đẩy Thắm sang một bên, bước đến gần bà Ngọc Chi thêm hơn:

- A, người đàn bà này là gì của con hồ ly tinh kia hả?

Bà Ngọc Chi hơi sững người. Bà mấp máy đôi môi:

- Chị, chị là ai? Chị vừa nói ai là hồ ly tinh?

Chẳng cần đợi được mời, bà tự bước đến mà ngồi:

- Tôi muốn nói đến Quế Minh, một cô gái chuyên đi lường gạt đàn ông.

Hơi lù lị, bà Ngọc Chi biến sắc:

- Bà vừa nói gì? Quế Minh lường gạt đàn ông ư? Bà có làm không đó.

Trùng mắt nhìn bà, bà Mỹ Lan hậm hực:

- Nó đang quyến dụ của chồng của tôi đấy. Tôi đã nhiều lần cảnh cáo, nhưng nó vẫn chứng nào tật nấy.

- Chồng bà là ai? Ông ấy ở đâu?

Nhìn bà từ đầu đến chân bà Mỹ Lan nói giọng khinh khi:

- Bà là người ăn kẻ ở sao dám trịch thượng hỏi dong dài như thế?

- Tôi...

- Có phải ông ấy bỏ tiền mướn hai người về đây phục dịch cho con hồ ly tinh ấy phải không?

Bà Ngọc Chi giật mình. Sao bà ta lại có ý tưởng ấy?

Thấy bà im lặng. Bà Mỹ Lan càng thêm cay cú:

- Một tuần ông ấy đến đây mấy lần. Nói!

Nhưng bà Ngọc Chi đã lấy lại bình tĩnh. Bà đáp một cách cứng cỏi:

- Không có ông nào đến đây cả. Có lẽ bà nhầm nhà rồi.

Bật cười khẩy, bà Mỹ Lan cao giọng:

- Ông ấy chắc là trả lương cho hai người hận hỉ lắm. Hãy nghe tôi, tôi sẽ trả gấp đôi. Trùng mắt nhìn người đàn bà xa lạ, bà Ngọc Chi nói như van xin:

- Quế Minh không bao giờ có quan hệ gì với chồng bà đâu. Bà hiểu lầm rồi!

Hồng Thắm cũng cảm thấy bất bình, cô lên tiếng:

- Quế Minh không bao giờ làm chuyện trái với lương tâm và đạo lý như vậy. Chắc bà lầm ai rồi đó.

Bà quát lên:

- Các người im đi! Và nói với chủ nhân của các người hãy rút khỏi thành phố này nếu không thì bà ấy đừng trách tôi.

Nói rồi bà Mỹ Lan đùng đùng bỏ đi cũng như lúc đến. Còn bà Ngọc Chi thì ngồi phịch xuống ghế:

- Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Hồng Thắm lo lắng:

- Bà ấy sẽ hại Ngọc Minh mất. Sao lúc này dì chẳng chịu nói ra sự thật.

Bà Ngọc Chi nói một cách yếu ớt:

- Dì sợ nói ra bà ấy càng làm dữ thêm. Mọi chuyện hãy để cho dựng và Quế Minh định đoạt.

- Nhưng mà...

Thấy bà đang lo Hồng Thắm thôi không nói nữa...